FELTÁMADÁSRA

IRTA: MÁTÉ AGOSTON

Az életre ébredő föld illatával telitett világ, a frissen nyiló uj virágok, Isten szabad énekeseinek a madaraknak trillázó örömeneke szép valóság, egyben szép költői kerete a husvétnak; de csupán keret, jelkép. Az emberi értelmet megrázó, az akaratot hódolásra késztető, a szivet s az egész emberiséget fölemelő, nagyra nevelő buzája a történelmi tény, hogy Krisztus, a világ Megváltója feltámadott.

Erről a tényről beszél a zsidóság történetirója Flávius József, kinek pedig ez sem állott érdekében; erről tesz tanubizonyságot a szent biblia, melynek eddig ismert őspéldányai sokkal régebbiek, mint a római és görög történetirók müveinek kétkedés nélkül elfogadott ősmásolatai. A szent irók még le sem irták, amikor már több husz éven keresztül, mint élő tanuk megülték a husvétot Krisztus feltámadásának bizonyságául. Harnack az észelvü bölcselkedő is kénytelen elismerni, hogy a husvét hite egyidős a kereszténységgel és annak egyik legerősebb alapja. Krisztus feltámadása tényének bizonysága a közel kétezer év óta diadalmasan felzugó allelujás zsolozsma, a csengő-bongó husvéti harang, a hála és hódolat tömjénfüstje és az emberi szivek boldog muzsikája. Az első husvét virága az, hogy az ember szive hittel, reménnyel, szeretettel tele, és megujult lelkének fiatal szemével látja meg a létezés fönségét, szépségét, leirhatatlan boldogságát. Krisztus, a világ Megváltója feltámadott. Ez a tény az emberiség történelmének középpontja; minden egyéb történések forrásának mozditója, a hité és tagadásé, a reményé és kétségbeesésé, a szereteté s a gyülöleté, az alázatosságé és gőgé, aszerint, hogy a tények előtt meghajlunk-e, vagy behunyt szemmel látni nem akarjuk a látni valókat.

Az "ősemberi" sziv sem volt más, mint a történelemből ismert emberé. Hiszen a történelmi ember leszármazottja a tudomány "ősembere". Bármily szorgos kutatás sem tud más összetételü és felépitésü emberről, mint a mai. A nyomoruságból való szabadulás, a szebb, boldogabb élet vágya, a megváltás sóvárgása egyidős az emberiséggel. A könyvek könyvének, a szentirásnak soraiból sir a sóvárgás a Megváltó után; próféták utalnak szenvedéseire, halálára és feltámadására. A pátriárkák e reményben hunyták le szemüket és az ős zsidóság jelképekben, világos jövendölésekből remélte a megváltást. A zsidó nép az egyptomi szolgaságból való szabadulás estéjén kovásztalant evett, hibátlan bárány testével erősödött s az ajtófélre a bárányvérrel irott T jellel tartotta házától távol az öldöklő angyalt. S az első szabadulás emlékét évenkint megtartotta mint a végleges szabadulás előképét.

A kovásztalanok napjait ülte az egy Istent hivő zsidóság, mikor az Ur ártatlan Báránya engedte, hogy megöljék, hogy vérét ontsa az emberiség szabadulásáért; kinszenvedése estéjén önmagát, az örök Tisztát adta erősitő eledelül a világnak. Aki elfogatásakor is meggyógyitotta a szolga fülét és isteni erejét mutatta, de engedte, hogy elnyomják, életétől megfosszák ugyanazok, akikért e világra jött. És engedte mindezt, mivel az isteni örök végzés szerint, az eszes teremtmény büneiért, a világrend megzavarásáért a végtelen szentségü Isten ember halálával kapott tuláradó elégtételt. Lándzsával átütött oldalából vér és viz folyt, mint a biztos halál jele, hivei százfont sulyu illatszerbe, hármas gyolcsba takarták és eltemették. Az emberi konokság pecsétet ütött sirja igen nehéz kőfedelére, sürün váltott fegyveres őrök vigyáztak, hogy el ne lophassák, hogy feltámadása hitét ne kelthessék azok a tanitványok, kik megpróbáltatása idején elfutottak tőle, kik életüket féltve bujkáltak s maguk is reményvesztettek lettek. A mit az Ur előre megmondott több izben és világos szavakkal: beteljesedett. Az örök Igazság, az isteni Erő, az örök Szeretet, mint a villám kettéhasitja a felhőt, átragyogott a sziklasiron, a megdicsőült testü Krisztus a sziklán áthatott s még aznap megjelent fájdalmas Anyjának, Mária Magdolnának, Péternek, Jakabnak és Jánosnak s az összes tanitványoknak. Azután negyven napig eszik velük, tanitja őket, engedi megérinteni megtartott szent sebhelyeit, hogy meggyőzze a nem-könnyen hivőket, sőt a makacs kételkedőket is valóságos feltámadásáról. Ellenségei az őröket nem büntetik, "ellopott" holttestét megmutatni nem tudják, a "hullalopásért" a tanitványokat nem üldözik, gyülöletük tehetetlenségbe fullad. Meggyőzte a feltámadott Krisztus maga a keményszivü tanitványokat annyira, hogy mindent elhagyva apostolai és mártirjai lettek ennek az egy hitnek: Krisztus feltámadott. Ezért éltek, fáradtak évtizedeken keresztül utolsó lehelletükig s ezért haltak meg irtózatos kinok között azok, akik egykor őt elhagyták, kik törött reménnyel, kétségbeesett szivvel bujtak az emberek szeme elől.

Azóta van Vasárnap, azóta van husvétja az emberiségnek; nemcsak a kereszténynek, de világnézeti különbség nélkül mindenkinek, boldognak vagy boldogtalannak. Boldog annak, aki következetes, és nem áll meg a Hiszekegy azon ágazatánál: "megfeszitették, meghala és eltemették." De a történelem, a lélektan bizonyságaival alátámasztott hódoló hittel imádkozza: "harmadnapon halottaiból feltámada." Ez az ember építi a templomok százezreit; alkotja a müvészet remekeit, hangszerrel, tollal, ecsettel, vésővel; a tudomány összes ágaiban, a találmányok áldásaiban elméje vezet; küzd a természetében levő rendetlenségek ellen; jó emberré, sőt minta emberré: szentté lesz, oktat, nevel, gyógyit testi és lelki bajokat; tekintélyt tisztel, társadalmat fentart; s ha kell hősként, mártirként meghal igazságáért.

A Krisztus feltámadását tagadni akaró rombol. Rombolja a templomot; gáncsoskodik, akadályozza annak emelését; rombolja Isten templomát az emberekben, hangszerrel, tollal, ecsettel, vésővel; tudományát a kutatás józan szele lefujja a hamis kiindulások homokalapjáról; ugyhogy nagy általánosságban elmondhatjuk: idáig jelentőset nem adott az emberiségnek az általtudomány maszlagján kivül. A Krisztus feltámadását hinni nem akaró rossz emberré, sőt gonosztevővé válik; sötétséget terjeszt, botránkoztat, testi és lelki sebeket üt; a tekintélyt elveti, a társadalmi békét feldulja; a pénz- és fegyver-bálvány előtt készséggel vagy gyáván behódol.

A halál hatalmassága azonban a meghunyászkodónak sem kegyelmez. Neki a halál kétségbeejtő és örök veszteség. Kétségbeejtő a lélek mélyéből elemi erővel feltörő, addig elnyomott leikiismeret miatt, kétségbeejtő mindannak elvesztése miatt, amiben boldogságát föltalálni vélte az életben. Abban az életben, mely tele aggodalommal, kétségekkel, a sötét órákban öngyilkosságot sugalmazó reménytelenséggel.

Az élet viharai között a feltámadott Üdvözitő diadalzászlója biztatólag lobog a hivő felé: ne csüggedj, a halált is meggyőztem, én vagyok a te Segitséged. Legyőzöm halálodat is és abban téged mit sem vesztetten rejtelek a sirba, mint buzamagot a földbe, s visszakapsz mindent; ifjuságot, örömet, szeretteidet, tested életét is a feltámadásban.

A hivő remél és hiszi halálig az Örök Szeretet hitét. Hiszi, hogy a Megváltót a szeretet vitte a halálos keresztre, a szeretet hozta elő a halálból, hogy kétségünket meggyőzze; érdemes szeretni, mert van egy élő, feltámadott Szeretet. Hiszi, hogy a Megváltót a szeretet vitte a halálba ellenségeiért is, a szeretet hozta vissza az életbe ellenségeiért is. Szeretetének ezer aranyszála hálózza be a hivő hitét és reményét és éppen ezért munkálkodik. Lelkesen alkot, alamizsnálkodik, felkarol, tür, megbocsát nem hétszer, de hetvenhétszer. Rendet tart a szeretetben, s mint a feltámadott Örök Szeretet siratta annak idején hazáját, könnyet csal az ő szeméből is szülőanyjának, a megtépázott, bilincsekbe vert magyarföldnek sorsa. A husvét hivője dolgozik az uj hazáért, amelyben él, de el nem feledi mártirsorsra jutott édes anyját, az Óhazát sem, hol földi és tulvilági életének gyökerei vannak s megtesz, mindent annak szabadulásáért.

Szeretet nélkül sziv nem élhet. A feltámadást tagadó is szeret; de csupán önmagát, másokat is csupán önmagáért, de rendetlenül és helytelenül. Éppen ezért szeretetének neve önzés, végeredményben öngyülölet. Érdekből megtesz mindent, nem riad vissza semmitől, képes mindenre. Türelme kénytelenség, megbocsátása nem őszinte. Mindig kapni akar; érdekből rombol, sőt hazát tagad, mivel csak az önzés és öncél tetteinek mozgatója.

A husvét hite alázatossá teszi az emberi értelmet, akaratot és kedélyt. A tapasztalat meggyőzi a természetfeletti életről és világrendről, melyben nem az anyagelvüség és a pénz a mozgató. Azért vágyait sem ezekhez köti egyedül, törekvései is magasabb célokat keresnek. Meghódol az isteni és emberi tekintély előtt, mely összetartója az emberi társadalomnak. Meglátja önmaga gyarlóságait és botlásait s azokat beismeri és megsiratja. A megismerés tisztult látókörében ugy él, ugy itél és beszél, amint helyzetéhez illik és kell.

Fájdalom, a husvét e virága, a keresztény alázat ibolyája nem tud kifejlődni teljes szinpompájában és illatában: az alázatosság cselekedeteiben. Pedig valahogy ugy mondja a közmondás, hogy a gőg és tudatlanság egy fának a gyümölcse. Többre vágyunk, mint amire helyzetünket megfontolva várunk lehet, foglalkozásban, életmódban, ruházatban, célkitüzéseinkben és a porba hull szárnyszegett vágymadarunkkal sorsunk is. Kormányozni akarunk ott hol nincs jogunk s képességünk sem hozzá, s a reánk bizott kis körben szabadra eresztjük a gyeplő szárat s nem törődünk házunk tájékával.

A Krisztus koporsójából előtörő fény gyujtson, erős hitet, reményt, szeretet, helyes önismeretet sziveinkben; a feltámadott Krisztussal ezek támadjanak fel bennünk különösen ez évben, mert ezekre van égetően szükségünk.

POOL VAGY KÉNYSZER-POOL?

AZ EGÉSZ VILÁGOT FOGLALKOZTATJA A KANADAI POOL — MIG EGYESEK NEM HAJLANDÓK A SZÖVETKEZETI ÉRTÉKESITEST ELISMERNI ADDIG SASKATCHEWANBAN A UNITED FARMERS MINDEN TERMELŐRE KÖTELEZŐVÉ TENNÉ A POOLT

Ahány ember, annyiféle a vélemény a poolt illetőleg, egyben azonban mindenki megegyezik, hogy bár a pool minden lehetőt elkövetett a termelők érdekében az utóbbi évek folyamán — a fogyasztók rettenetes pénzügyi helyzete és az olcsóbban termelő országok tavalyi óriási gabonafeleslege miatt olyan előre nem látható akadályokkal kell megküzdenie, amelyek próbára teszik még a legkiválóbb szaktekintélyeket is. Lapunk szerkesztőjének legutóbb módjában volt beszélgetni MacLeod pool sajtófőnökkel, aki nemrég tért vissza Ramsay igazgatóval Anglia fővárosából, és ennek alapján közöljük a következőket:

Anglia maga is oly nagy problémákkal küzd, hogy bár előnyben részesiti a minden más gabonánál jobb minőségü kanadai buzát, egyuttal kénytelen az árakat is figyelembe venni a jelenlegi nagy szegénységben. A nehéz napokat élő munkáskormány nem is volt abban a helyzetben, hogy a pool kiküldötteivel részletes megállapodásra jusson, viszont a többi pártok érdeklődésének csak akkor volna meg a várt gyümölcse, ha azok esetleg uralomra jutnának a közeljövőben. Sikerült azonban Thomas munkaügyi miniszterrel megegyezni abban, hogy a kanadai buzát szállitó hajók visszafelé jövet szenet hoznak Kanada részére és ezzel némileg enyhitik az angliai munkanélküliséget — viszont megnehezitik a kanadai szénbányászok helyzetét. A helyzet tehát, ha nem is olyan katasztrófális, amint egyesek állitják, semmiesetre sem kedvező sem a pool, sem pedig más gabonaértékesitő érdekeltség szempontjából s csakis rendszeres piacra dobással lehet majd biztositani az átlagárakat.

Ugyanekkor Reginában hosszas tanácskozások után a United Farmers saskatchewani cso portja elhatározta, hogy előterjesztést ad be a kormányhoz, amelyben a pool kötelezővé tételét kéri a termelők nevében. Noha sok helyütt ellenzik ezt a tervet — sőt maga a pool hivatalos vezetősége sem látja alkalmasnak a kényszerpool törvénybeiktatását — a szélsőségesek nem engednek és legujabban már népszavazást is követelnek. Megfontolandó azonban, hogy az albertai pool semmiesetre sem csatlakozna a kényszerpoolhoz, ami egyuttal azt is jelentené, hogy az eddig nagyszerüen müködő Central Selling Agency sem képviselhet né 140,000 farmer termését és nem lehetne olyan nagy és a termelők szempontjából olyan döntő fontosságu befolyással a tőzsdei életre.

Leujabban malomipari szakkörökben felvetették annak a lehetőségét is, hogy a pool és a kanadai molnárok között létesülne olyan irányu együttműködés, melynek eredményeképen a termelők érdekeinek megvédése mellett Kanada malomiparát is kisegitené a pool és ezáltal még nagyobb szolgálatokat tehetné az ország gazdasági és pénzügyi fellenditése terén.

MAGYAR „INVÁZIÓ" WINNIPEGEN

A PRÉRIK FŐVÁROSÁBAN IS BECSÜLETET SZERZETT A MAGYARNAK HORNYÁNSKY MIKLÓS KELETEN MÁR ISMERT MÜVÉSZETE — SZEBBNÉL SZEBB NÉPIESEN HIMZETT RUHÁK, LEHELLETFINOM KÉZIMUNKÁK S MAGYAR PORCELLÁNTÁRGYAK DISZITIK A LEGELŐKELŐBB WINNIPEGI ÜZLETEK KIRAKATAIT

Miután a Kanadai Magyar Ujság évek óta minden befolyását érvényesitette, hogy a magyar müvészeti és piaricikkeknek mél tó helyet biztositson a kanadai piacon — annál nagyobb örömmel jelentjük, hogy "megtört a jég" és ma már sikerült oda jutnunk, hogy még az olyan üzletek is, amelyek az angolon kivül nem adnak teret semmiféle idegen gyártmányu árunak: ma valódi magyaros himzéssel készitett női ruhákkal és magyar disztárgyakkal dicsekszenek.

Elsősorban is meg kell emlékeznünk arról, hogy az 1670ben alapitott Hudsons Bay Co. — mely tudvalevőleg Nyugatkanada legelőkelőbb nagyáruháza — egy teljes kirakatot szentelt a mult hét folyamán a magyar viseletnek és amint Miss Male, a női ruhaosztály főnöke tudósitónknak elmondotta, ezentul mind több magyar árut, főleg himzett ruhákat fognak Nyugat kanada nagyobb városaiban levő nagyáruházaik részére beszerezni. Emellett a gyermekruha-osztályon is rengeteg magyaros ruhácska dicséri a magyar háziipart s mindenegyes darabon ott olvasható: "Made in Hungary — Entirely hand made" — "Készült Magyarországon — Kizárólag kézi munka."

Követte a Hudsons Bay példáját Kanada legnagyobb áruháza és a magyar vidékeknek is jó ismerőse az Eaton is, amennyiben a legalábbis névleg magyar paprika, a magyar köles (Millet) és a papucsszeg mellé felvette árui közé a magyar porcellántárgyakat és olyan diszkulacsot állitott ki, hogy élvezet ránézni. Fel is kerestük Mr. Nimrodot, az üzletvezetőt és mi ként a Hudson Bayben is, megkértük, hogy lehetőleg minél változatosabb magyar árugyüjteménnyel hivja fel a kanadai vásárlóközönség figyelmét a magyar iparmüvészet fejlettségére és egyuttal csoportosan kiállitva a magyar tárgyakat, feltünően tüntessék ki mindenkor: "Made in Hungary".

De nemcsak a magyar ipar kezdte meg térhóditását, hanem megkezdte nyugati diadalutját Hornyánsky Miklós torontói jeles magyar festőművész is, akinek szakértőket is bámulatba ejtő rézkarcait Winnipeg müértő közönsége is megcsodálhatta ez uttal. A K. M. Ujság rendezésében. Hornyánsky mester több mint ötven képpel szerepelt a Richardson tárlaton, még hozzá igen szerencsésen megválogatott magyaros környezetben, amennyiben a Mrs. Harshaw által Magyarországból hozatott remekbe illő gobelin kézimunkákat (angolul Petit-point) is ugyanakkor állitotta ki a Richardson cég. Mondanunk sem kell, hogy az angol hölgyközönség alig tudott betelleni a száznál is több kis kézimunkával, amelyek legtöbbjén 1600 öltés is volt egy négyzetinchen. És nehogy a magyar asszonyok szemrontó munkája az ismeretlenség

(FOLYTATÁS A 7. OLDALON!)

HUSVÉTI JELENET

IRTA: SOÓS ISTVÁN

A SZENT ASSZONYOK

Reggeli szürkület lebeg Jeruzsálem, a szent város fölött, amely pár nappal előbb szemtanuja volt annak a szörnyü tragédiának, melyhez hasonlót a világ soha nem látott: az Istenfia megöletésének a Golgotán.

Hajnalhasadtakor négy asszony lépdel a város uccáinak szük sikátorain kifelé: Salome, a Zebedeus fiuk, János és Jakab anyja, Mária Magdolna, Johanna és Mária, a másik Jakab anyja. Sötét ruháik közé takarva illatos keneteket visznek Jézus sirjához, hogy Uruknak és Mesterüknek szent testét megkenjék, miután halála napján a beálló szombateste miattt már nem volt idő e kegyeletes cselekedet véghezvitelére.

Menetközben szótlanul hordozzák szivükön a mélységes gyászt és fájdalmat, mely sulyosabban nehezedik kedélyükre, mint akár az a kő, mely a szeretett halottnak sirját födi, kihez őket a kegyelet vonzza. De vajjon ki lesz segitségükre munkájukban? Ki hengeriti el a sirt elzáró követ, hogy beléphessenek a szük sirkamrába, melyben isteni Mesterük holtteste pihen?

Ilyen gondolatok és aggodalmak között érkeznek közel a sirhoz, mely Arimatheai József kertjében fekszik. De ime!... a kő el van hengeritve, a sir nyitva áll. Az asszonyok sietve lépnek közelebb. Meglepetés, majd rémület és félelem szállja meg őket. Hogy gördülhetett el a kő a sir bejáratáról? Mi történt itt? Előre hajolva betekintenek a sirba, melyről fehér angyalruhák fénye sugárzik feléjök, s csodálkozva hallják a szinte hihetetlen hirt, hogy az Ur már nincs ott a sirban, mert föltámadott és él. "Menjetek és jelentsétek meg Péternek" — hangzik a mennyei parancs ...

Gyerünk, gyerünk sietve! — biztatják egymást, — vissza a városba, Péterhez és a tanitványokhoz, megmondani nekik, hogy az Ur feltámadott és él! Hogyan is fojthatnák magukba ezt a meglepő örömhirt!

AZ ÖRÖMHIR

A nap fölvirrad és özönnel hinti fényét egy kis rácsos ablakon át abba szük kis szobácskába, melyben az elmult napok megrenditő eseményeitől kimerülten Péter és János pihentek. Ha ugyan a történtek után szó lehetett volna pihenésről. Ha nem üldözték volna a szerető tanitványnak, Jánosnak lelkét azok a rémes jelenetek, melyek csak néhány órával előbb szeme láttára végbementek, amig szeretett Urának és Mesterének keresztje alatt állott ... Ha ugyán nyugodni engedte volna Pétert az az utolsó szemrehányó, de egyuttal sajnálkozó pillantás, melyet a szenvedő Mester Pilátus pitvarában gyáva árulásának elkövetése után reá vetett. Mig egyiket az aggódó szeretet, a másikat a bünbánó lelkiismeret nem hagyta nyugodni. A lázas fájdalom mindkettőnek szeméből a könnyek árját fakasztotta. Sirva találta őket a fölkelő nap beszökő sugara.

De hallga! ... A kapun zörgetnek, kivülről női hangok hallatszanak, kik sürgős bebocsátást követelnek s amint megnyi-